



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. K.**, bytem v „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem v Praze 1, Václavské nám. č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalovanému: K r a j s k ý ú ř a d Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012, č. j. 2313/DS/2012, JID: 90507/2012/KUUK/Sur,**
..

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 7. 2012, č. j. 2313/DS/2012, JID: 90507/2012/KUUK/Sur, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11.640,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 7. 2012, č. j. 2313/DS/2012, JID: 90507/2012/KUUK/Sur, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních evidencí – oddělení správní, ze dne

17. 5. 2012, č. j. MmM/053972/2012/OSČ-Př/ŠV, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena sankce v podobě pokuty ve výši 25.000,-Kč ve smyslu ust. § 125c odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, dále mu byla uložena sankce v podobě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a také mu byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 26. 11. 2011 v Mostě u čerpací benzínové stanice Benzina řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. ŠKODA Felicia, r. z. „X“, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že prvoinstanční správní orgán a následně i žalovaný postupovali v řízení nezákonně, neboť aniž by žalobcem podané odvolání vůči prvoinstančnímu rozhodnutí splňovalo všechny náležitosti dle ust. § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož bylo blanketní, tak prvoinstanční správní orgán postoupil spisový materiál žalovanému jakožto nadřízenému správnímu orgánu, který rovněž nepostupoval v souladu se zákonem, když žalobce nevyzval k odstranění vad podání a odvolání jako nedůvodné bez znalosti žalobcových námitek zamítl. Takový postup je dle žalobce v hrubém rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu, podle kterého platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V případě žalobce však prvoinstanční správní orgán ani žalovaný neprojeví žádnou snahu o odstranění vad jeho podání. Oprávněnost této žalobcovy námítky pak potvrzuje i komentář k ust. § 37 odst. 3 správního řádu obsažený v publikaci Komentář správního řádu, Vedral J., BOVA Polygon, Praha, červen 2006, a také v publikaci Správní řád, nový zákon s důvodovou zprávou poznámkami, Ondruš R., Linde, Praha 2005. Vedle toho oprávněnost dotyčné žalobcovy námítky potvrzuje i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 – 30, které bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1578/2008, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, či ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 87/2011 – 66.

Dle žalobce se žalovaný dopustil tedy toho, že rozhodoval o odvolání, aniž by znal námítky, které hodlal žalobce v doplnění svého odvolání uplatnit. Takový postup žalovaného však žalobce považuje za zcela nepřipustný a naprosto v rozporu s procesními ustanoveními, která jsou zakotvena ve správním řádu, a také je v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Je totiž nezbytným předpokladem řádného posouzení odvolacích námitek znalost těchto námitek. Žalobce byl oprávněn v odvolacím řízení očekávat reakci správního orgánu na podání své žádosti v souladu se zásadou legitimního očekávání.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 17. 5. 2012 mj. uvedl, že z doložených skutečností má za prokázané, že žalobce porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle ust. § 81

a ust. § 104 odst. 2 téhož zákona, což žalobce nebyl. Proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 17. 5. 2012 žalobce podal dne 1. 6. 2012 odvolání, které bylo doručeno prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 4. 6. 2012, v němž je mj. uvedeno, že toto odvolání právní zástupce žalobce odůvodní ve lhůtě 15 dnů, což však ke dni 22. 6. 2012 nebylo učiněno. Proto bylo dotyčné odvolání postoupeno žalovanému jakožto odvolacímu orgánu, který také ke dni 2. 7. 2012 neobdržel žádné odůvodnění tohoto odvolání.

Dále žalovaný uvedl, že dospěl nezávisle na hodnocení prvoinstančního správního orgánu k závěru, že k porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu žalobcem skutečně došlo a skutková podstata přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu byla žalobci prokázána.

K žalobcem namítanému údajně nezákonnému postupu správních orgánů v rámci odvolacího řízení pak žalovaný podotkl, že žalobcovo odvolání, které obdržel prvoinstanční správní orgán dne 4. 6. 2012, obsahovalo náležitosti ust. § 82 odst. 2 správního řádu v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 správního řádu, kde je uvedeno, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Předmětné odvolání totiž obsahovalo údaj o jménu a příjmení, datu narození a místě trvalého pobytu žalobce a také obsahovalo i údaj, vůči kterému rozhodnutí směřuje, a také údaj o tom, že odvolání bude ve lhůtě 15 dnů odůvodněno, což učiněno nebylo. Proto žalovaný v rámci odvolacího řízení postupoval v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu, kde je mj. stanoveno, že pokud není v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, tak platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí, s čímž se žalovaný samozřejmě zabýval. Žalovaný má za to, že jeho postup odpovídá závěrům vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 16 Ca 10/2008 – 50, ohledně identického případu, kdy bylo konstatováno, že pokud žalobce prostřednictvím svého právního zástupce neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu napadá a žalovaný o takovém odvolání rozhodoval, nezpůsobuje to nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný postupoval v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu, neboť na základě takového odvolání přezkoumával odvoláním napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Dále soud v citovaném rozsudku vyslovil, že žalobce byl zastoupen právním zástupcem s vysokoškolským vzděláním, u něhož je předpoklad dostatečných odborných znalostí v oblasti správního práva, a proto mu správní orgán nemusí poskytovat odbornou pomoc ve věci odstranění nedostatků podání. A pokud pak právní zástupce žalobce podal jménem žalobce odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu s tím, že ho do 14 dnů odůvodní, přičemž správní orgán vycházel z této skutečnosti, a následně právní zástupce v jím uvedené lhůtě odvolání nedoplní, tak dle názoru soudu prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu s ust. § 88 správního řádu, když toto odvolání postoupil odvolacímu orgánu k rozhodnutí o odvolání, který pak správně ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu dotyčné prvoinstanční rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v předmětném případě bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

V následně učiněné replice žalobce zdůraznil, že vyjádření žalovaného k žalobě neodpovídá aktuální a konstantní judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, která se zabývala identickou právní otázkou. Z této judikatury vyplývá, že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ust. § 37 odst. 2 a ust. § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat dle

ust. § 37 odst. 3 správního řádu, a to tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží tím správní řízení vadou, jež je způsobila vyvolat nezákonnost rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V dané věci mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností předmětného případu, kterému ostatně plně koresponduje obsah správního spisu, který předložil soudu žalovaný. Účastníci řízení se neshodli „toliko“ v právní otázce ohledně toho, zda v případě žalobcem podaného blanketního odvolání vůči výše citovanému prvoinstančnímu rozhodnutí, tj. v odvolání zcela absentovaly důvody, pro které je žalobcem podáváno, mohl žalovaný o tomto odvolání bez dalšího meritorně rozhodnout či nikoliv. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a zejména pak právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána naprosto důvodně, když soud se zcela ztotožnil se žalobními námitkami žalobce.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má klíčový význam dikce ust. § 82 odst. 2 správního řádu, v němž je mj. obligatorně zakotveno, že odvolání musí mít náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Z právě predestřené dikce ust. § 82 odst. 2 správního řádu vyplývá, že odvolání musí obsahovat jednak náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, tj. z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje, dále podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, popř. další náležitosti, které stanoví zákon, a dále podání musí obsahovat podpis, která je činí, a jednak odvolání ve smyslu dikce ust. § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Ust. § 82 odst. 2 správního řádu tedy hovoří o dvou typech povinných náležitostí odvolání, jimiž jsou jednak *formální povinné náležitosti odvolání* vyjmenované v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a jednak *obsahové povinné náležitosti odvolání*, které jsou definovány právě v ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Zde je třeba doplnit, že jedinou obligatorní náležitostí, kterou odvolání může postrádat, je rozsah, v jakém je rozhodnutí napadáno, neboť v ust. § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu je výslovně stanoveno, že při absenci údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí odvoláním napadáno, platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

V předmětné věci mezi žalobcem a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně toho, že žalobcem podané odvolání ze dne 1. 6. 2012, které bylo podáno prostřednictvím právního zástupce žalobce a které obdržel prvoinstanční správní orgán dne 4. 6. 2012, na jednu stranu obsahovalo veškeré formální povinné náležitosti vyjmenované v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, vyjma údaje o tom, co se navrhuje, ovšem na druhou stranu, pokud se jedná o obsahové náležitosti odvolání zakotvené v ust. § 82 odst. 2 správního řádu vyjma údaje o tom, proti kterému rozhodnutí odvolání směřuje, zcela v něm absentovaly důvody, pro které je žalobcem podáváno, tj. v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a vedle toho v odvolání nebylo uvedeno, v jakém rozsahu je brojeno proti dotyčnému prvoinstančnímu rozhodnutí.

Za daného skutkového stavu a výše předestřené právní úpravy bylo již povinností prvoinstančního správního orgánu v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce, aby své blanketně koncipované odvolání doplnil o údaje, v jakém rozsahu napadá jeho prvoinstanční rozhodnutí, a především pak, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. V daném případě je přitom nesporné, že v intencích ust. § 37 odst. 3 správního řádu v návaznosti na ust. § 82 odst. 2 správního řádu prvoinstanční správní orgán nepostupoval, když ten po doručení žalobcem podaného blanketního odvolání dne 4. 6. 2012 namísto toho přikročil dne 22. 6. 2012 k písemnému vyrozumění žalobce a také právního zástupce žalobce, které jim bylo doručeno shodně dne 26. 6. 2012, o tom, že žalobcově odvolání nevyhověl a věc postupuje žalovanému.

Pro učinění závěru o důvodnosti předmětné žaloby má pak význam skutečnost, že toto procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu nebylo případně zhojeno ani samotným žalovaným, a to postupem rovněž v intencích ust. § 37 odst. 3 správního řádu, poté co mu prvoinstanční správní orgán dne 27. 6. 2012 postoupil blanketní odvolání žalobce a příslušný správní spis. Žalovaný totiž po obdržení blanketního odvolání spolu se spisovým materiálem bez dalšího přikročil dne 2. 7. 2012 k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

V tomto procesním postupu prvoinstančního správního orgánu a zejména pak žalovaného, když k němu došlo až po vydání prvoinstančního rozhodnutí, soud shledává zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom jím zvolený procesní postup nemůže s úspěchem ospravedlňovat ani tím, že žalobce byl zastoupen právním zástupcem s vysokoškolským vzděláním, u něhož je předpoklad dostatečných odborných znalostí v oblasti správního práva, a proto mu správní orgán nemusí poskytovat odbornou pomoc ve věci odstranění nedostatků podání. Žalovaný rovněž tak jím zvolený procesní postup nemůže s úspěchem ospravedlňovat ani s poukazem na skutečnost, že právní zástupce žalobce podal jménem žalobce odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu s tím, že ho do 14 dnů odůvodní, z čehož bylo ze strany správních orgánů vycházeno, ovšem právní zástupce v jím uvedené lhůtě odvolání nedoplnil, a proto byl dán prostor pro to, aby dotyčné prvoinstanční rozhodnutí bylo bez dalšího v odvolacím řízení přezkoumáno v celém rozsahu. V této souvislosti soud podotýká, že se pozastavuje nad tím, že v obdobném případě vedeném u soudu pod sp. zn. 78 A 10/2012 žalovaný naproti tomu tvrdil, že „bez znalosti žalobcových odvolacích námitek by nebylo možné rozhodnout pouze v případě, že by žalobce v odvolání

uvedl, že jej následně doplní, když pouze za těchto okolností má správní orgán povinnost učinit opatření k odstranění nedostatků odvolání postupem podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu“.

Žalovaný a potažmo prvoinstanční správní orgán by měli mít na paměti, že blanketní odvolání nesplňuje náležitosti správního řádu ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu, a proto před vlastním projednáním tohoto odvolání musí být v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu učiněna ze strany správních orgánů výzva směřovaná k odvolateli, aby v přiměřené lhůtě bylo blanketní odvolání doplněno o obsahové povinné náležitosti odvolání, a to bez ohledu na skutečnost, zda je odvolatel zastoupen právním zástupcem či v odvolání sice avizuje, doplnění odvolání o odvolací důvody v určité lhůtě, nicméně tak není učiněno. Pokud správní orgány výzvu ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu neučiní, nejsou splněny podmínky pro meritorní přezkum dotyčného blanketního odvolání. Ve smyslu ust. § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu sice platí, že při absenci údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí odvoláním napadáno, se má za to, že odvolatel se domáhá zrušení celého rozhodnutí, nicméně vlastní důvody, proč je odvolání odvolatelem podáváno, nemůže být konstruováno odvolacím správním orgánem.

Právě uvedené přitom koresponduje stávající judikatuře v této otázce, když např. již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že „*nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“ Na tuto judikaturu pak navazuje další judikatura, a to v podobě např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, který je dostupný na www.nssoud.cz a který zcela trefně zmínil již právní zástupce žalobce v předmětném soudním řízení. V právě citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ust. § 37 odst. 2 a ust. § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, a to tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, přičemž jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží tím správní řízení vadou, jež je způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí.

Dále soud uvádí, že ve světle výše předestřené judikatury Nejvyššího správního soudu, která přitom vznikla s velkým časovým předstihem, než byla vydána v předmětné věci rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, je nutno vyhodnotit jako překonané závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 16 Ca 10/2008 – 50, jichž se dovolával žalovaný v písemném vyjádření k žalobě. Této skutečnosti ostatně odpovídá fakt, že Krajský soud v Ústí nad Labem v mezidobí vydal rozsudek ze dne 21. 12. 2012, č. j. 78 A 12/2012 – 27, který je publikován v Soudních rozhledech č. 5/2013 a v němž vyslovil bezpodmínečnou nutnost vyzývat odvolatele ze strany správních orgánů k doplnění odvolání, z jakých důvodů je podáváno odvolání, pokud tak dosud odvolatel neučinil.

Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a především pak právním okolnostem případu byl nucen vyhodnotit předmětnou žalobu jako důvodnou, neboť žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z odvolacího řízení, které bylo zatíženo závažnou vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí žalovaného. Proto soud přikročil s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. c)

s. ř. s. ke zrušení rozhodnutí žalovaného a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Důvody pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí soud neshledal, neboť ke zjištěnému procesnímu pochybení došlo až po jeho vydání ve stádiu odvolacího řízení. V předmětném případě sice žalobce požadoval nařízení ústního jednání, ovšem soud ve věci soud rozhodl v intencích ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení jednání, a to pro hospodárnost řízení.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11.640,-Kč, skládající se z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6.300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění od 1. 9. 2006 a dále z částky 1.440,-Kč představující 20% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. května 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke